

„Füleki kirándulás

A Petőfi 200 programsorozat pályázatát nyerte el a 6. a osztály, így egy napos osztálykirándulásra utaztunk Fülekre.

Osztályfőnökként kiemelten foglalkozom a magyarságot érintő kérdésekkel. Ebbe nem csak a nemzeti ünnepek, vagy a Magyarország határain belül élők tartoznak bele, hanem a határon túli magyarság helyzete is. Így esett a választásom a Petőfi 200 pályázat programjai közül Fülekre. Egy két órás, de énekléssel és vidámsággal teli buszút után érkeztünk meg úti célunkhoz, a várhoz. Itt már lehetett látni a gyerekek tekintetén a csodálkozást és az izgalmat. A tárlatvezetésre érkező úr készséges és barátságos volt. A tanulókat előzetesen felkészítettem arra, hogy a tájegységre jellemző tájszólással, de magyar nyelven fognak beszélni a határ menti településen. Éppen ezért, nem lepődtek meg, mikor az idegenvezető az ő anyanyelvükön szólalt meg.

Az első megálló a kiállításoknak helyszínt adó torony földszinti terme volt. Ebben a teremben Fülek tájvidékéről, megmaradt köveiről, ásványairól, őshonos állatvilágáról tudhattunk meg érdekességeket. Ez volt az őslénytani kiállítás. Régi korokból származó állatok képeit és maradványait láttuk. A kísérő táblákon pedig a térképen elhelyezve nézhettük meg azok lelőhelyeit.

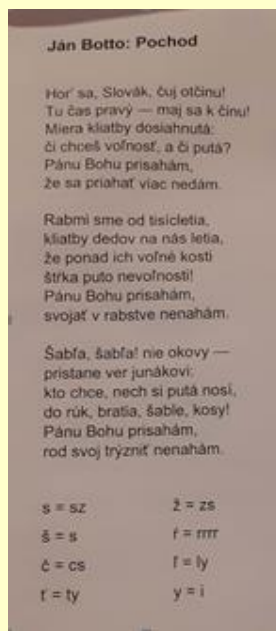
A következő szinten az itt élő emberek különböző korokból származó ruháit, használati tárgyait, eszközeit figyelhettük meg. Volt ünnepi női viselet a középső bronzkorból, de Corvin Mátyás gyalogos katonájának páncélzatát, pajzsát és fegyverét viselő szobor is várt minket. Edényeket, ékszereket, evőeszközöket is rejtettek a vitrinek. Az idegenvezető interaktívan, a gyerekeket kérdezzetve tartotta fenn vagy szerezte meg újra és újra a figyelmet. Felismertette a diákokkal például a korabeli lábast.

A harmadik emeleten egy kisfilmmel és makettal a várról tudhattunk meg új információkat. Betekintést kaptunk arról, milyen volt régen, így össze tudtuk hasonlítani, mennyi maradt fenn belőle mára. II. Koháry István füleki főkapitány dolmánya és mentéje is ki volt állítva. A történelmi kiállításnak ez volt az utolsó helyszíne.

A legizgalmasabb, negyedik kiállítás volt Petőfi Sándor emlékére, a Petőfi 200 emlékévé és programsorozat keretében kialakított helyiség. Itt nem a megszokott, már-már unalomig látott képeket láthattuk. Nem bizony. Minden szempontból új környezetben ábrázolták a költőt. A gyerekekhez abszolút közelálló, a mostani világ szemén keresztül vizsgált megközelítésben tálták őt. Így készítettek fotó falat, ahol koccinthattak Petőfivel. Mivel? Borral természetesen. Miért borral? Azért, mert egy korabeli feljegyzésében épp a füleki borról írt. Ezt az írást felolvasták hangosan a gyerekek. Mindjárt kétféle megközelítésből is figyelmet kapott, volt viszont egy harmadik is. Készült egy Facebook oldal, amire bárki csatlakozhat. Ezen az oldalon visszajelzéseket adhatunk a programról, de olvashatunk is például erről az említett írásról is. Korabeli fényképező „gép”-ről is tanulhattunk, továbbá érintőképernyős televízió bővíthettük tovább tudásunkat, melyen mi irányíthattuk, milyen anyagot kívánunk megismerni. Tanulmányozhattuk a költő családfáját, melyen édesanyja Hrúz Mária és édesapja Petrovics István felmenői is szerepelnek. Érdekességgént a gyerekek megpróbálták felolvasni egy szlovák vers részletet, melyet Petőfi Sándor Nemzeti dal című verse ihletett, annak szlovák vonatkozásába ültetve. Magyarul így kezdődött: Talpra szlovák.

A tárlatvezetés végén készítettünk közösen egy képet, amin a gyerekek, a tárlatvezető és az osztályfőnök szerepel. Az idegenvezető szakmailag profi, felkészült és határozottan gyermek központú volt.

Ezután a vár csoportos immár helyi segítség nélküli felfedezése várt ránk. A toronyból kilépve egy fotófal állt, mellyel a diákok szívesen pózoltak.

A várfalon sétálva meg-megálltunk megszemlélve az elénk táruló gyönyörű látványt. Elképzeltük, milyen lehetett abban a korban, mikor még teljes pompájában állt, milyen lehetett itt az élet.

A vár után a szomszédos étterembe mentünk, ahol már vártak minket az előre leadott rendelésünkkel. Jó szívvel ajánlom mindenkinek a Bebek Panzió éttermét. Az étel rendkívül finom és mutatós volt, a kiszolgálás pedig kifogástalan. Ebéd után egy ismét kifogástalan hangulatú buszozás várt ránk.

Néhány gondolat a gyerekek szájából:

- Nagyon jó volt a vár, finom volt az étek, jó volt az út, szóval tetszett.
- Jó érzés volt a osztálytársaimmal egy kis kiruccanásra menni.
- Jobb lenne, ha Magyarországhoz tartozna a terület! Szép volt a hely.
- Nagyon jó volt, tetszett a tárlatvezetés és amikor felmáztunk a kövekre az is jó volt.
- Nagyon tetszett a kirándulás.

Rita néni”